

ESTELLE MASKAME

LOVE › NEED › MISS

miss
you

DEIXA QUE
EL COR
DECIDEIXI

labutxaca

Estelle Maskame

Miss You

Traducció d'Esther Roig

Fanbooks
Barcelona

Títol original: *Did I Mention I Miss You*

© Estelle Maskame, 2016

La primera edició en català d'aquesta obra es va publicar
a Fanbooks l'any 2016

Primera edició en aquest segell: gener del 2018

© de la traducció: Esther Roig, 2016

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Moelmo, s.c.p.

Impressió: CPI (Barcelona)

DIPÒSIT LEGAL: B. 25.289-2017

ISBN: 978-84-17031-49-7

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra

(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

1

L'AIGUA ESTÀ FREDA, però això no m'impedeix ficar-m'hi, ni que sigui fins als turmells. Tinc les Converse a les mans, els cordons enroscats als dits i, com sempre, comença a bufar el vent. És massa fosc per veure-hi per sobre les ones baixes, però sí que sento com el mar trenca a la platja i s'ondula al voltant meu. I gairebé oblidó que no estic sola. També se senten els focs artificials. Rialles i veus, celebració i alegria. Gairebé no hi penso, tot just un segon, que és el Quatre de Juliol.

Una noia passa corrent pel meu costat cap a l'aigua i pertorba la calma i la fluïdesa del mar. La persegueix un noi. El seu xicot, segurament. Sense voler, el noi m'esquitxa quan em passa a frec, rient sorollosament, abans d'atrapar la noia i abraçar-la. Serro les dents sense ni adonar-me'n, estrenyo fort els cordons amb els dits. Tenen si fa no fa la meva edat, però no els havia vist mai. Deuen ser de fora, d'alguna ciutat de la rodalia, i han vingut a celebrar com cal el Quatre de Juliol a Santa Monica.

No sé per què. Aquí el Quatre de Juliol no és res de l'altre món. Els focs artificials estan prohibits, que és la segona llei més estúpida que he conegut en ma vida després del fet que a Oregon estigui prohibit omplir-te tu mateix el dipòsit de benzina. Per tant, no hi ha focs artificials, només els de Marina del Rey al sud i els de Pacific Palisades al nord, que es veuen des d'aquí. Són les nou tocases, o sigui que tots dos acaben de començar. Els colors il·luminen el cel en la llunyania, esclats petits i borrosos, però n'hi ha prou per satisfer els turistes i els autòctons.

Ara la parella s'està petonejant dins de l'aigua, en la foscor que es crea sota les llums de Pacific Park. Desvio la mirada. Camino allunyant-me del moll, xipollejant a poc a poc per l'oceà Pacífic i distanciant-me de l'enrenou del Quatre de Juliol. Al moll hi ha molta més gent. A baix, a la platja, no n'hi ha tanta, o sigui que puc respirar. Aquest any no sento l'excitació del Dia de la Independència; em recorda massa coses, així que continuo caminant, allunyant-me més i més per la costa.

Només m'aturo quan la Rachael em crida. Fins a aquell moment, havia oblidat que esperava que tornés. Em tombo per mirar la meva millor amiga, que mig salta, mig trota per la sorra cap a mi. Porta una bandana amb la bandera americana al cap i un gelat a cada mà. Fa gairebé un quart que se n'ha anat a buscar-los al Soda Jerks, que, com la majoria d'establiments del moll, aquesta nit estarà obert fins tard.

—He arribat que ja tancaven —diu la Rachael, faltant-li una mica l'alè. La cua se li gronxa sobre les espat-

lles quan parla i m'ofereix el gelat, però primer en llepa una mica del que li ha regalimat pel dit.

Surto de l'aigua per anar al seu costat i li dono les gràcies amb un somriure. He estat callada tota la nit i encara no sóc capaç de fingir que estic bé, que estic tan contenta com tothom. Així que agafo el gelat amb la mà lliure, amb l'altra aguanto les vambes vermelles —el calçat vermell és la màxima manifestació de patriotisme de què avui sóc capaç— i faig una repassada ràpida al gelat. Es diu Toboggan Carousel, per l'atracció del mateix nom que hi ha dins del Looff Hippodrome del moll. El Soda Jerks és a la cantonada. Fa tres setmanes que sóc a casa i ja hem anat a prendre gelats uns quants cops. De fet, crec que, darrerament, anem més sovint a fer un gelat que a fer un cafè. És més reconfortant.

—Tothom és al moll —recorda la Rachael—. Què et sembla si hi pugem? —Parla amb cautela quan fa la proposta, com si esperés que la talli immediatament i li digui que no. Abaixa els ulls cap al seu gelat i fa una llepada ràpida.

Mentre s'ho empassa, els ulls se me'n van cap al moll. La Pacific Wheel està fent el seu espectacle anual del Quatre de Juliol amb milers de leds programats per exhibir seqüències canviants de vermell, blau i blanc. Ha començat poc després de les vuit, al capvespre. Nosaltres dues l'hem mirat una estona quan ha començat, però ens hem avorrit de seguida. Reprimint un sospir, torno a mirar la passarel·la. Hi ha massa gent per al meu gust, però tampoc vull posar més a prova la paciència de la Rachael del que ja ho he fet, i dic que sí.

Tornem enrere per la platja, esquivant les persones que passen la vetllada a la sorra, i menjant els gelats dels vasos de plàstic en silenci. Al cap de poc, em paro per calçar-me.

—Ja has trobat la Meghan?

Aixeco el cap per mirar la Rachael mentre m'acabo de cordar les vambes.

—No l'he vist.

La veritat és que no l'he buscat. Encara que la Meghan sigui una vella amiga nostra, és l'únic que sembla ser. Res més que això. Però també ha vingut a passar l'estiu a casa i per això la Rachael s'esforça per tornar a reunir el trio.

—Ja la trobarem —diu, i llavors canvia de tema gairebé immediatament—. Saps que aquest any la sínia està programada al ritme d'una cançó de Daft Punk? —Passa per davant meu fent piruetes sobre la sorra i torna cap a mi gronxant-se. M'agafa la mà lliure i m'estira, amb un somriure ample i enlluernador, mentre em fa girar. Ballo una mica amb ella sense ganes encara que no hi hagi música—. Un estiu més, un any més.

M'aparto amb compte perquè no em caigui el gelat, i l'observo. Encara es gronxa, encara balla amb la cançó que sigui que sent al cap. Mentre tanca els ulls i torna a girar, penso en el que ha dit. «Un estiu més, un any més». És el quart estiu que som amigues íntimes, i malgrat el distanciament de l'any passat, estem tan unides com sempre. No estava segura que m'arribés a perdonar pels errors que vaig cometre, però ho va fer. Ho va oblidar perquè s'havia de concentrar en coses més importants. Com aconseguir-me

gelats i portar-me d'excursió amb cotxe per l'estat per distreure'm, per fer-me sentir millor. Els moments desesperats exigeixen bons amics. I tot i que va arribar el moment que vaig haver de marxar a Chicago, on he passat l'últim any sobrevivint al meu primer curs a la universitat, hem continuat sent bones amigues. Ara que torno a ser a Santa Monica i m'hi quedaré fins al setembre, tenim mesos per estar juntes.

—Que tens públic —dic.

Somric i es posa vermella quan mira al voltant. Unes quantes persones han estat observant la seva dansa silenciosa.

—És hora de tocar el dos —xiuxiueja. M'agafa el canell i es posa a córrer. M'estira per la platja, aixecant la sorra. No tinc altre remei que seguir-la i les nostres rialles ressonen. No correm gaire estona: només uns metres, els suficients per perdre de vista els seus espectadors—. Que consti —diu esbufegant—, que el Quatre de Juliol està permès quedar com una idiota. És un ritu de pas. Perquè quedi clar que som un país lliure. Que podem fer el que ens doni la gana.

Tant de bo. Si una cosa he après en dinou anys és que de cap manera podem fer el que ens doni la gana. No ens podem omplir el dipòsit de benzina. No podem fer focs artificials. No podem tocar el rètol de Hollywood. No podem entrar en propietats privades. No podem fer peptons als germanastres. Podem fer aquestes coses, sí, és clar, però només si som prou valents per assumir-ne les conseqüències.

Miro la Rachael amb cara de desesperació mentre pu-

gem els graons cap al moll i la música de Pacific Park es va fent més forta com més ens hi acostem. La sínia Ferris continua parpellejant en vermell, blau i blanc. La resta del parc també està il·luminada, tot i que no tan patriòticament. Anem avançant com podem per l'aparcament superior del moll, passant entre cotxes que estan aparcats massa a prop els uns dels altres, quan veig en Jamie. Va amb la seva nòvia, la Jen. Ja fa gairebé dos anys que surten. Són en un racó de l'aparcament i ell la té atrapada contra la porta de l'acompanyant d'un Chevy vell i atrocinat. S'estan enrotllant. Evidentment.

La Rachael també els deu haver vist perquè es para al meu costat i observa l'escena.

—M'han dit que està fent molt l'imbècil —murmura—. És com una versió rossa en miniatura del seu germà a la seva edat.

Gairebé automàticament engego a la Rachael una mirada d'advertència en sentir que anomena el germà d'en Jamie, que també és el meu germanastre. No en parlem. No pronunciem mai el seu nom. Ja no. La Rachael em nota la tensió sobtada a la cara i l'expressió seriosa, i reconeix el seu error amb una disculpa muda posant-se la mà sobre els llavis.

Em relaxo una mica i torno a mirar en Jamie i la Jen. Encara es petonegen. Esbufego, llanço el gelat que em queda en una paperera i m'escuro la veu.

—No et descuidis de respirar, Jay! —crido.

La Rachael riu per sota el nas i em pica l'espalla enjogassadament. Quan en Jamie aixeca el cap, amb els ulls brillants i els cabells embullats, alço la mà i saludo. A di-

ferència de la Jen, que es mor de vergonya tan bon punt em veu, el meu germanastre només s'emprenya, com sempre que intento dir-li alguna cosa.

—Vés a cagar, Eden! —crida des de l'altra punta, amb una veu ronca que ressona pels cotxes. Agafa la mà de la Jen, es gira i l'estira en direcció contrària a mi. Segurament s'ha passat la nit intentant evitar l'Ella, perquè quan l'únic que vols és enrotllar-te amb la teva nòvia, l'última persona que vols veure és la teva mare.

—Encara no et parla? —pregunta la Rachael quan parem de riure.

Arronso les espatlles i em poso a caminar tot passant-me els dits pels cabells. Ara m'arriben una mica per sota les espatlles. Me'ls vaig tallar l'hivern passat.

—La setmana passada em va demanar que li passés la sal —dic—. Compta?

—No.

—Aleshores suposo que no ens parlem.

A en Jamie no li sóc especialment simpàtica. No perquè tingui disset anys i una actitud insuportable que li va venir de cop l'any passat, sinó perquè encara està enfadat amb mi. I amb el seu germà gran. No ens suporta, a cap dels dos, i per moltes vegades que hagi intentat convenc'el que no ha preocupar-se més per això, no em vol creure. Normalment marxa corrents i tanca un parell de portes de cop per deixar-ho clar. Sospiro amb frustració i vaig cap a la passarel·la principal, que està tan plena de gent com fa unes hores. Hi ha molts pares amb canalla i molts gossos esquivant la munió de cotxets. Hi ha moltes parelles joves, com la d'abans, la de la platja que s'ha ficat a

l'aigua. No suportó mirar-les. Les seves mans entrelaçades i la manera com es somriuen em fan un nus a l'estómac. I no d'aquella manera que te'l fa bombollejar, sinó d'aquella que fa mal físicament. Avui més que mai, aquí més que enlloc, detesto totes les parelles que veig.

La Rachael para al cap de poc per parlar amb unes noies que coneix perquè anaven amb ella a classe. Les recordo només vagament de veure-les fa anys a l'institut o al passeig. No les conec. Però elles a mi sí. Ara em coneix tothom. Sóc aquella. Sóc aquella Eden. Sóc la noia que rep mirades de fàstic, la noia de qui es burlen i es riuen vagi on vagi. És exactament el que passa ara. Per molt que m'esforci a intentar somriure educadament a aquestes noies, no em corresponen. Totes dues em miren de reüll i es giren per apartar-se de mi, acostar-se més a la Rachael i marginar-me completament. Tanco fort els llavis i plego els braços, rasant amb els peus la fusta del terra mentre espero que la meva amiga acabi.

És exactament la mena de cosa que passa cada vegada que torno a casa, a Santa Monica. Ja no caic bé a ningú. Pensen que sóc boja i rara. Hi ha comptades excepcions, com la mare i la Rachael, però només elles. Els altres només jutgen, però no coneixen tota la història. Crec que el pitjor va ser l'any passat, quan vaig venir per Acció de Gràcies. Era la primera vegada que tornava d'ençà que me'n vaig anar a la universitat al setembre i, en el mes escàs que havia estat fora, havia corregut la veu i s'havia escampat com un incendi forestal. Així que, per Acció de Gràcies, ho sabia tothom. D'entrada, no entenia què passava ni per què de sobte tot era diferent. No sabia per què

la Katy Vance, una noia que anava a classe amb mi a l'escola, abaixava el cap i es girava cap a l'altra banda quan la saludava amb la mà. No sabia per què la noia que m'havia cobrat a la botiga de queviures reia amb la seva companya quan me n'anava. No comprenia gens per què passaven aquestes coses, fins que diumenge, un cop a l'aeroport de Los Angeles, esperant per embarcar al meu vol de tornada a Chicago, una noia que no havia vist mai em va parlar en veu baixa.

—Tu ets la noia que sortia amb el seu germanastre, oi?
—va preguntar.

La Rachael no enraona gaire estona. Em mira cautelosament de tant en tant, com si volgués calibrar si estic bé o no, i encara que jo arronsi les espatlles despreocupadament per convèncer-la que estic bé, ella acaba la conversa i diu a les noies que hem quedat en un altre lloc, encara que no sigui veritat. Per això estimo la Rachael.

—Després d'això no els penso tornar a dirigir la paraula —afirma amb veu ferma quan les noies se'n van, i llença el gelat a la paperera i m'agafa de braç. Em porta tan de pressa cap a Pacific Park que gairebé em provoca una fuetada cervical.

—Ja no m'importa, de debò —intento dir-li.

Avancem entre la gent, que de fet no sembla tanta un cop hi ets al mig, i deixo que m'estiri per la passarel·la.

—Sí sí —diu la Rachael amb una veu distant, com si no em cregués.

Estic a punt d'insistir i dir-li que «no, de debò, estic bé, estic bé, no passa res», quan una cosa ens crida l'atenció a totes dues abans que tingui temps d'obrir la boca. En

Jake Maxwell ha sortit de no sé on i ens barra el pas; s'ha situat davant nostre i ens ha obligat a aturar-nos de cop. És un amic nostre encara més antic que la Meghan, però aquesta nit ja hem parlat amb ell. Fa un parell d'hores, quan estava gairebé sobri. Cosa que no es pot dir d'ell ara.

—Ja us he trobat! —Ens separa els braços entrelaçats, ens agafa de la mà i ens fa un petó bavós als artells.

És el primer estiu, des que se'n va anar a Ohio, que en Jake torna a casa, i abans, quan ens l'hem trobat, per primera vegada en dos anys, m'ha sorprès veure que portava barba i a ell encara l'ha sorprès més saber que encara visc a Santa Monica. No sé per què es pensava que me n'havia tornat a Portland feia mil anys. Però barba i presumpcions a banda, no ha canviat. Encara és un fantasma i tampoc intenta dissimular-ho. Quan la Rachael li ha preguntat com estava, ens ha dit que no li anava gaire bé, perquè les dues noies amb qui sortia havien trencat amb ell, i encara no havia entès per què. Jo m'ho podria imaginar.

—D'on treus la cervesa, si es pot saber? —pregunta la Rachael, arrufant el nas alhora que enretira la mà. Ha de parlar fort per culpa de la música de Pacific Park.

—D'en TJ —diu en Jake. Per si no ho sabíem, fa una ganyota i assenyala amb el dit cap enrere. En TJ té un pis davant de la platja. Com si me'n pogués oblidar. Només de pensar-hi, sento un sotrac a l'estómac—. M'ha enviat a reagrupar la tropa. Us ve de gust una postfesta? —Quan ho diu, se li il·lumina els ulls i em costa prendre'm seriosament la samarreta que porta. Hi té una àliga estampada, sobre la bandera americana, amb «LLIBERTAT» escrit

en majúscules sobre les potes de l'àliga. És ridícul del tot, però no tan demencial com el tatuatge temporal que porta tot cofoi a la galta esquerra. Començo a pensar que està col·locat amb alguna cosa més que cervesa.

—Postfesta? —repeteix la Rachael.

Ens mirem i, per l'expressió dels seus ulls, m'adono immediatament que es mor de ganes d'anar-hi.

—Sí, sí —diu en Jake, amb una veu que vessa entusiasme i somrient-nos a través de la barba—, hi haurà barrils de cervesa i de tot! Va, que és el Quatre de Juliol. És cap de setmana. Heu de venir. Hi seran tots.

—Tots? —dic amb el front arrugat.

—En TJ i tota la colla: la Meghan i en Jared ja hi són, en Dean vindrà més tard, crec que l'Austin Camer...

—Passo.

En Jake calla i el seu somriure es converteix en una ganyota de frustració. Mira la Rachael i gairebé em fa l'efecte que esbufega amb exasperació. Quan amb els ulls envermellits em torna a mirar, m'agafa afectuosament les espatlles i em sacseja.

—Hooool! —Obre els ulls teatralment i fa veure que examina cada centímetre de la meva cara—. On s'ha fotut, l'Eden? Sé que fa molt de temps que no et veig, però no pot ser que t'hagis tornat tan avorrida només en dos anys.

Gens divertida, em desfaig de les mans d'en Jake i faig un pas enrere. Perquè no és un amic íntim, ni tan sols és un amic, no considero necessari donar-li cap explicació. Així que callo, em miro les vambes i espero que la Rachael intervingui i em salvi com sempre, perquè és de

l'únic que depenc últimament. Depenc de la Rachael per recordar a tothom que no vaig arribar a sortir amb el meu germanastre i no hi sortiré mai. Depenc d'ella perquè em tregui de situacions on podria trobar en Dean. Encara estic massa avergonyida per encarar-m'hi després de tot el que va passar, i dubto que ell em vulgui veure. Ningú no té ganes de veure la seva ex, sobretot si l'ha enganyat amb un altre.

Com sempre, sento que la Rachael parla.

—No hi ha d'anar si no en té ganes.

Em continuo mirant les sabates, perquè cada cop que la Rachael em rescata, em sento més feble i més patètica que la vegada anterior.

—No el pots evitar per sempre —murmura en Jake.

De sobte sona solemne i, quan aixeco el cap, m'adono que té clar que el motiu pel qual no vull anar a la festa és en Dean. No ho puc negar, així que només arronso les espatlles i em frego la templa. Hi ha una altra raó, per descomptat. La raó per la qual he sentit un sotrac a l'estómac. Només he estat una vegada a casa d'en TJ i va ser fa quatre estius. Hi vaig ser amb el meu germanastre. Precisament aquesta nit, no voldria tornar-hi.

—Vés-hi tu —dic a la Rachael després d'un moment de silenci. Veig les ganes que té d'anar a la festa, però sé que és capaç de no anar-hi per no deixar-me sola. És el que fan les bones amigues. Però les bones amigues també negocien, i la Rachael ja s'ha passat la nit intentant que estigués bé en aquest dia fatídic, i per això vull que es diverteixi una mica. Al capdavall, enguany el Quatre de Juliol ha caigut en divendres, i per això molta gent l'està

aprofitant. La Rachael també ho hauria de fer—. Aniré a buscar l'Ella o algú.

—No cal que hi vagi.

Fins i tot jo puc veure que menteix.

—Rachael —dic amb fermesa. Faig un cop de cap en direcció al distant pis d'en TJ—. Vés-hi.

Es pessiga el llavi de baix i rumia un moment. Aquesta nit amb prou feines s'ha maquillat —ja no ho fa gaire sovint— i no sembla que tingui vint anys; disset com a molt.

—N'estàs segura?

—Del tot.

—Doncs va! —explota en Jake, una altra vegada amb el seu somriure autoritari a la cara tatuada amb l'àliga, i agafa la mà de la Rachael i l'estira—. A la festa falta gent!

S'endú la meva amiga estirant-la per la passarel·la i allunyant-la del moll. Ella em diu adéu amb la mà com pot abans de desaparèixer entre la gent.

Quan ja no els veig, miro l'hora al mòbil. Són més de dos quarts de deu. Els focs artificials, tant de Marina del Rey com de Pacific Palisades, s'han acabat, i per això hi ha molta gent que se'n torna cap a casa. Busco el número de l'Ella i li truco. Per desgràcia, aquest vespre, tant la meva mare com en Jack, el seu company, treballen, o sigui que celebrant el Quatre de Juliol al moll només hi ha el meu pare i la meva madrastra. M'han d'acompanyar a casa i no tinc més remei que localitzar-los. Però a sobre aquesta setmana em toca viure a casa seva. Això és el pitjor de tenir pares divorciats: haver d'anar amunt i avall entre dues cases. No suportó viure a casa el pare i a ell enca-

ra li agrada menys, més que res perquè la situació és insuportablement tensa i incòmoda. Com en Jamie, el pare només em parla quan és absolutament necessari.

El mòbil de l'Ella comunica i em salta la bústia de veu. No deixo missatge i penjo tan de pressa com puc. M'esgarrifa pensar que hauré de trucar al pare. Busco el seu número entre els meus contactes i marco. Comença a sonar i noto que se m'arrufen les celles esperant sentir la seva veu aspra.

Igualment, mentre sóc a la passarel·la amb tot de persones que em passen pel costat i el mòbil enganxat a l'orella, una cosa em crida l'atenció. És el meu germanastre petit, en Chase. És davant del restaurant Bubba Gump, i està sol, quan no ho hauria d'estar. Malgrat tot, camina a poc a poc amunt i avall i no sembla amoïnada, només avorrit.

Penjo la trucada al meu pare quan encara està sonant, em guardo el mòbil a la butxaca de darrere dels pantalons curts i vaig cap a en Chase. Veig que m'hi acosto i immediatament s'atura. Sembla avergonyit.

—I els teus amics? —pregunto quan arribo al seu costat. Miro al voltant, buscant un grup de nanos amb edat de començar l'institut, però no el trobo.

En Chase es cargola un rínxol de cabells rossos.

—Han anat a Venice amb autobús, però jo no hi he anat perquè...

—Perquè la teva mare t'ha dit que no marxessis del moll —acabo, i ell assenteix. La colla d'amics d'en Chase té tirada a fer trapelleres, però ell té prou seny per saber quan li convé no desobeir. Estic segura que els pares dels

seus amics no volen que els seus fills vagin d'amagat a Venice el Quatre de Juliol. A hores d'ara l'ambient d'allà deu estar passat de voltes i m'alegro que en Chase s'hagi quedat—. Em vols fer companyia?

—D'acord.

Li passo el braç per les espatlles i me l'enduc del restaurant cap a Pacific Park. A en Chase el tornen boig els jocs de la galeria, però encara no som a cinc metres de la Playland Arcade que m'he de parar perquè em sona el mòbil. El trec de la butxaca i, quan veig que és el pare, he de dedicar un segon a preparar-me mentalment abans de contestar.

—Què volies? —És la seva manera de saludar-me, en un to brusc. És de l'única manera que em parla últimament.

Em giro una mica d'esquena a en Chase, i m'acosto més el mòbil a l'orella.

—Res. Només volia saber on éreu.

—Doncs som al cotxe —etziba el pare, com si considerés que jo ho havia de saber—. Afanyat' i vine si no vols haver de demanar al teu germà que et porti, que segur que no ho vols.

Després d'això, penjo ràpidament sense dir res més. La majoria de les meves trucades amb el pare acaben així, un dels dos penja a mitja frase, i la majoria de les nostres converses cara a cara s'acaben amb un de nosaltres que se'n va fet una fúria. S'ha de reconèixer que jo sóc la que penja el telèfon. El pare és el que se'n va fet una fúria.

—Qui era? —pregunta en Chase quan em giro.

—Ens en anem a casa —contesto, evitant la pregun-

ta. No és que en Chase no sàpiga que el meu pare i jo estem a matar, és que amb la resta de la família prefereixo mantenir la tensió al mínim. Sigui quina sigui la tal família. M'acosto més a en Chase i el faig girar una altra vegada, aquesta d'esquena a Pacific Park i de cara a la ciutat—. Aquesta nit no hi ha jocs.

En Chase arronsa les espatlles sota el meu braç.

—Ja he guanyat un munt de tiquets abans.

—Quants en tens, ja?

Una mica presumit, somriu i es pica les butxaques de darrere dels pantalons curts. Els té inflats de tiquets grocs.

—Més de set-cents.

—No pot ser. Per què els guardes?

—Vull arribar a dos mil.

Tornem al cotxe i, tot baixant per la passarel·la cap a l'avinguda Ocean, parlem de la galeria de jocs i de tiquets i de la Pacific Wheel i dels focs artificials i de Venice. Aparcar el Quatre de Juliol sempre és un caos i després de discutir un parell de minuts amb en Chase sobre on ha deixat abans el cotxe el pare, m'adono que estic equivocada. No hem aparcat al nord de l'autovia com em pensava, sinó al sud, a Pico Boulevard amb el carrer Tres. Ben bé a un quilòmetre, o sigui que caminem molt de pressa. Al pare no li agrada que el facin esperar. Mai.

Quan arribem, al cap de deu minuts, el Lexus està encaixonat al costat de la vorera i curiosament el pare és a fora. Amb els braços plegats, picant a terra amb el peu amb impaciència, amb la mateixa expressió antipàtica de sempre.

—Ah, mira que bé, has trobat el teu germà —diu se-

cament, posant èmfasi en l'últim mot. En Jamie i en Chase ja no són mai simplement «en Jamie i en Chase». Al llarg de l'últim any, el pare sempre s'hi ha referit com els meus germans com si volgués deixar clara alguna cosa. A en Jamie li fa tan poca gràcia com a mi, però en Chase no crec que se n'hagi adonat.

No perdo la sang freda i en lloc d'irritar-me pel to desdenyós del pare, miro darrere seu i veig l'Ella. És al seient de l'acompanyant, amb el cos girat d'esquena a la finestra, però veig que té el mòbil enganxat a l'orella. Segurament encara és la mateixa trucada de quan li he telefonat abans. Torno a mirar el pare.

—Feina?

—Ahà. —S'inclina i pica al vidre, fort i ràpidament, sobresaltant tant l'Ella que gairebé li cau el mòbil de la mà. Es gira ràpidament al seient i, a través del vidre, mira el pare, que li fa un cop de cap en direcció a en Chase i a mi. L'Ella assenteix, es torna a atansar el mòbil a l'orella, murmura alguna cosa i després penja. Llavors, finalment, el pare ens diu que pugem.

En Chase i jo seiem darrere, i ens cordem els cinturons mentre el pare seu al seient del conductor, tot mirant-me amb severitat pel retrovisor, però jo l'ignoro. Mentre ell posa el cotxe en marxa, l'Ella estira el coll per sobre el respatller del seu seient.

—No tenies ganes de quedar-te més estona? —pregunta, amb els cabells rossos que li emmarquen la cara.

Són gairebé les deu i no sé què es pensava que podia fer. L'última cosa que volia fer era anar a la festa d'en TJ, o sigui que m'alegro de tornar a casa.

—La veritat és que no —dic. No li parlo de la festa. Ni del fet que tota la nit ha estat un fàstic.

—I tu què, nano? —interromp el pare, mirant en Chase pel retrovisor—. Em pensava que la mare d'en Gregg us havia d'acompanyar a casa.

En Chase para de teclejar missatges. Em mira de gairell i m'espreno el cervell ràpidament.

—No es trobava gaire bé —dic al pare—, i per això li he dit que tornés a casa amb nosaltres. —Perquè soni més convincent, miro en Chase amb fingida preocupació i pregunto—: Com et trobes?

—Millor —diu en Chase seguint-me la veta, i fregant-se el front amb la mà—. Crec que la Pacific Wheel m'ha fet venir migranya, però ara em trobo més bé. Podem parar a menjar una hamburguesa? Sisplau, pare... Que m'estic morint. No deus voler que perdi el coneixement, oi?

L'Ella esbufega i es torna a girar al seient.

—Deixa-m'ho pensar —diu només.

Mentre els pares no ens fan cas, tanco el puny i el poso al mig del seient. En Chase de seguida pica a sobre amb el seu, i ens somriem dissimuladament. Si el pare sabés les trapelleries que fan sovint els seus amics, no li deixaria tornar-los a veure. Sempre és millor no parlar-ne, per molt que en Chase normalment es porti bé.

De camí a casa, a Lincoln Boulevard acabem parant en un Wendy dels que no cal baixar del cotxe perquè et serveixin. El pare i en Chase demanen hamburgueses. Jo demano un batut de vainilla. Un de gran. Em passo la resta del trajecte cap a casa xuclant, mirant per la finestra el cel fosc i escoltant la conversa del pare i l'Ella sobre la «mú-

sica dels vuitanta» que han posat. No tenen clar si en Jamie arribarà a casa abans de l'hora límit de mitjanit. El pare calcula que arribarà una hora més tard.

Som a l'avinguda Deidre al cap de deu minuts perquè el trànsit s'ha alleugerit bastant, i el pare aparca al costat del Range Rover de l'Ella. Amb el vas buit a la mà, obro la porta del cotxe i baixo tan bon punt el pare apaga el motor. Vaig cap a la porta principal de la casa quan l'Ella em crida per sobre el sostre del Lexus.

—Em pots ajudar a descarregar el menjar que abans he deixat al portaequipatge? —demana amb veu segura, i fa un cop de cap sec en direcció al Range Rover.

Com que l'Ella em cau bé, vaig cap al seu cotxe sense dubtar-ho. Em segueix tot buscant les claus a la bossa i quan les troba, obre el maleter.

Miro avall, disposada a recollir bosses plenes de menjar, però em quedo perplexa en descobrir que el maleter està buit. Pensant que potser l'Ella s'ha confós, arqueo una cella i la miro. De sobte té els ulls esbatanats i cautelosos i mira dissimuladament com el pare i en Chase van cap a la casa. Un cop entren, em mira als ulls.

—Ha trucat en Tyler —diu.

Faig un pas enrere, a la defensiva. El seu nom és com una arma. Per això ja no el pronuncio mai. Per això no el vull sentir mai. Sempre fa massa mal. Ja tinc la gola tancada, m'oblido de respirar i una esgarrifança em recorre tot el cos. La trucada d'abans no era de feina. Era en Tyler. Sempre truca a l'Ella, un cop per setmana o més, i en sóc perfectament conscient. Espera les seves trucades amb ànsia, però no en parla mai amb cap de nosaltres. Fins ara.

S'empassa la saliva i mira cap a la casa abans de tornar a parlar, temerosa que la senti el pare. A ningú li està permès esmentar en Tyler davant meu. Ordres estrictes del pare, per descomptat, i crec que és l'única cosa en què estem d'acord. Tanmateix, l'Ella continua, mirant-me d'una manera que és alhora compassiva i trista.

—M'ha demanat que et desitgés un felix Quatre de Juliol —diu en veu baixa.

La ironia em podria fer riure, però m'indigna fins al punt que m'impossibilita trobar-li la gràcia. El Quatre de Juliol, fa tres anys, en Tyler i jo érem als passadissos de l'institut de Culver City durant els focs artificials. Va ser allà on va començar tot aquest embolic. Va ser llavors que em vaig adonar que mirava el meu germanastre d'una manera que no era normal. Aquella nit ens van detenir per violació de domicili. El Quatre de Juliol de l'any passat, en Tyler i jo no vam veure cap castell de focs. Érem al seu pis de Nova York, sols i a les fosques mentre la pluja amarava la ciutat. Va citar un versicle de la Bíblia. Va escriure sobre el meu cos, va dir que era seva. Van ser els altres Quatre de Juliol. No aquest. Que em desitgi un felix Quatre de Juliol aquesta nit és gairebé una broma. Fa un any que no el veig. Se'n va anar i em va deixar quan més el necessitava al meu costat. Ja no sóc seva, o sigui que com gosa desitjar-me un felix Quatre de Juliol si no és aquí per passar-lo amb mi?

Mentre el meu cap intenta processar-ho, sento que em vaig encenent. L'Ella espera que digui alguna cosa, així que, abans de girar-me i entrar esperitada a casa, tanco la porta del maleter de cop.

—Digues a en Tyler que no ha sigut gens felix.